

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ENEA S.A. w Poznaniu

Strona pozwana: Prezes Urzędu Regulacji Energetyki

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że pomoc publiczną stanowi obowiązek zakupu energii elektrycznej wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła przewidziany w art. 9a ust. 8 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne w brzmieniu obowiązującym w 2006 r., nadanym na podstawie art. 1 pkt 13 ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2005 r., nr 62, poz. 552)?
- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie nr 1, czy art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że na naruszenie tego przepisu może powołać się w postępowaniu przed sądem krajowym przedsiębiorstwo energetyczne traktowane jako emanacja państwa członkowskiego, które było zobowiązane do wykonania obowiązku kwalifikowanego jako pomoc publiczna?
- 3) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytania nr 1 i 2, czy art. 107 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu ustanawiającego Unię Europejską należy interpretować w ten sposób, że sprzeczność wynikającego z prawa krajowego obowiązku z art. 107 Traktatu ustanawiającego Unię Europejską wyłącza możliwość nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorstwo, które nie wykonało tego obowiązku?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Treviso
(Włochy) w dniu 6 lipca 2015 r. – postępowanie karne przeciwko Giuseppemu Astone**

(Sprawa C-332/15)

(2015/C 320/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Treviso

Oskarżony

Giuseppe Astone

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r.⁽¹⁾ zgodnie z orzecznictwem wspólnotowym przytoczonym w uzasadnieniu, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym państw członkowskich – takim jak wyżej wspomniane przepisy obowiązujące we Włoszech (art. 19 dekretu prezydenta republiki 633/1972) – które wykluczają, także z punktu widzenia prawa karnego, możliwość wykonywania prawa do odliczenia, jeżeli nie zostały złożone deklaracje podatku VAT, a w szczególności deklaracja dotycząca roku następującego po roku, w którym prawo to powstało?

- 2) Czy przepisy dyrektywy 2006/2012/WE z dnia 28 listopada 2006 r., zgodnie z orzecznictwem wspólnotowym przytoczonym w uzasadnieniu, stoją na przeszkodzie przepisom krajowym państw członkowskich – takim jak wyżej wspomniane przepisy obowiązujące we Włoszech (art. 25 i art. 39 dekretu prezydenta republiki 633/1972) – które wykluczają możliwość uwzględnienia, także z punktu widzenia prawa karnego, w celu odliczenia podatku VAT, faktur kosztowych, które nie zostały w żaden sposób zarejestrowane przez podatnika?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 13 lipca 2015 r. – Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH

(Sprawa C-355/15)

(2015/C 320/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/powodowa/wnosząca odwołanie: Bietergemeinschaft Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH

Pozostali uczestnicy postępowania: Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co KG in Wien

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy, mając na względzie zasady sformułowane w wyroku Trybunału z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie C-100/12 Fastweb SpA ⁽¹⁾, art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady nr 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane ⁽²⁾, zmienionej przez dyrektywę 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r. zmieniającą dyrektywę Rady 89/665/EWG i 92/13/EWG w zakresie poprawy skuteczności procedur odwoławczych w dziedzinie udzielania zamówień publicznych ⁽³⁾ (zwanej dalej „dyrektywą 89/665”) należy interpretować w ten sposób, że oferentowi, którego oferta została ostatecznie odrzucona przez instytucję zamawiającą, i który w związku z tym nie jest zainteresowanym oferentem, można odmówić dostępu do odwołania od decyzji o udzieleniu zamówienia (decyzji o zawarciu umowy ramowej) i o zawarciu umowy (obejmującej wymagane na podstawie art. 2 ust. 7 dyrektywy prawo do przyznania odszkodowania), mimo że oferty złożyli tylko dwaj oferenci i oferta wybranego oferenta, któremu udzielono zamówienia, powinna być, zgodnie z twierdzeniem niezainteresowanego oferenta, również zostać odrzucona?

W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: